

til Sogneraadenes Skøn over den vedkommende Persons Evne til selv at betale, man mener, at Sogneraadene kunne være noget mere villige til at udstede Erklæring om, at den private ikke er i Stand til at udrede Betalingen, naar Amtsfattikkassen skal betale det hele, end naar Sognekommunen skal tage en Part. Men hertil skal jeg bemærke, at det jo ikke er Sogneraadet, der afgør, om vedkommende er i Stand til at betale eller ikke, det er Amtsraadet, og man maa gaa ud fra, at Amtsraadet indhenter saa nøjagtige Oplysninger, at det selvstændigt kan dømme om vedkommendes økonomiske Forhold. Imod den foreslaaede Forandring taler derimod, at Sognekommunerne allerede ere tilstrækkelig forsynede med Udgifter, og at det efter Lovforslaget vil blive en mere ulige Fordeling af Udgifterne, der her er Tale om, end ifølge de gældende Regler.

Hvad Købstæderne angaar, ved jeg ikke, om man har været opmærksom paa, at der enkelte Steder eksisterer Overenskomster, approberede af Indenrigsministeriet, hvorefter Udgifterne ved døvstummes Ophold paa Døvstummeinstitutterne repareres paa Amtets Købstæder efter Folketal. Hvis man har været opmærksom herpaa, vilde det være af Interesse at vide, om det er Mening, at disse Overenskomster skulle ophæves ved Lovforslaget, eller om de skulle vedblive at bestaa. Hvis det sidste er Tilfældet, hvad jeg antager, vil det forvolde en Del praktiske Ulemper, idet Repartitionen paa Amtets Købstæder ikke kan foregaa, forinden Kommuneregnskabet er aflagt, og efter at fornøden Revision og Decision har fundet Sted, og først efter den kan der blive Tale om, at Opholdskommunen kan henvende sig til Forsørgelseskommunen om Refusion, og det kan være meget længe — maaske aarevis —; dette vilde ganske sikkert være uheldigt. Hvad i øvrigt angaar den foreslaaede Refusionsbestemmelse, som er indsat i Folketinget, har jeg ikke saa meget mod den; der kan være en Del, der taler for, at Forsørgelseskommunen kommer til at tage Broderparten af Udgifterne — vedkommende kan vel i Almindelighed siges at være knyttet noget stærkere til sin Forsørgelseskommune end til Opholdskommunen —, men samtidig anser jeg det rigtignok tvivlsomt, om det er rigtigt ved denne Lejlighed at lovgive paa dette Punkt. Jeg tror, man hellere bør opsætte det til en anden Gang og da tillige tage Spørgsmaalet op om, hvorledes Udgifterne

ved aandssvages og sindsyges Anbringelse og lignende Udgifter skulle udredes.

Bærentsen: Jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at der muligvis er en lille Mangel ved Lovforslagets § 2, sidste Punktum. Der burde formentlig have staaet en Henvisning til den til Fattiglovens § 45 svarende Bestemmelse i Fattigloven paa Færøerne. Jeg gaar ud fra, at det har været Mening, at Reglen i § 2 ogsaa skal gælde for Færøerne, og jeg skal ikke gøre nogen Indvending derimod, men hvis dette er Tilfældet, vilde det vist være rigtigt at gøre en lille Tilføjelse i Slutningen af § 2, sidste Punktum. Jeg skal blot henlede Opmærksomheden derpaa.

Rasmussen-Krøjerup: Jeg kan give det foreliggende Lovforslag min Tilslutning for saa vidt angaar Bestemmelserne under § 1, men jeg har bedt om Ordet, fordi jeg nærer nogen Betænkelse ved Bestemmelserne under § 2. Jeg anser det for ganske rimeligt, at Betalingen for Elevernes Ophold bliver sat op fra 250 Kr. til 300 Kr., idet jeg finder, at det Offer, som Staten herefter kommer til at bringe, vedblivende vil være passende stort. Men hvad jeg nærer Betænkelse ved, er dette, at man gaar over fra at lade Amtsfattikkasserne betale det hele — for saa vidt Forældrene eller Børnet selv ere uformuende — til at lade Kommunerne betale Halvdelen deraf. Jeg tror, som det er udtalt af forskellige ærede Medlemmer, at det vilde være mest retfærdigt, om man vedblivende lod Amtsfattikkasserne betale det hele. Uddannelsen af døvstumme Børn er dog nærmest en Samfundssag, den kan under ingen Omstændigheder kaldes en kommunal Sag. Det er til Gavn for Samfundet, at Børnene uddannes og oplæres saaledes, at de kunne blive nyttige Samfundsborgere. Derfor tror jeg, det var bedre, om man lod Udgifterne dertil hvile paa det bredere Grundlag. Den foreslaaede Ændring er dog ikke for mig af saa stor Betydning, at jeg agter at lægge Lovforslaget nogen Hindring i Vejen. Men der er et andet Forhold, som jeg kunde have Lyst til at pege paa. Jeg frygter for, at den Omstændighed, at Sognekommunerne skulle bære en Del af Udgifterne ved disse Børns Opdragelse, kan medføre Ubehageligheder for de Forældre, der ikke selv kunne betale. Disse kunne let blive tyngede ved Følelsen af, at de paa en Maade